

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 129/2017-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. marca 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti ZSNP RECYKLING, a. s., Priemyselná 12, Žiar nad Hronom, zastúpenej advokátom Mgr. Jurajom Seitzom, Moyzesova 36, Košice, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 5 C 93/2014 z 11. februára 2015 a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12 Co 240/2015 z 26. mája 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti ZSNP RECYKLING, a. s., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. septembra 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti ZSNP RECYKLING, a. s. (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 C 93/2014 z 11. februára 2015 a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 12 Co 240/2015 z 26. mája 2016 (ďalej aj „napadnuté rozsudky“).

2. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že v jej právnej veci (ako navrhovateľky) proti odporcovi [REDACTED], sa domáhala určenia, že záložné právo k nehnuteľnostiam neexistuje, alternatívne že záložné právo k nim je nevykonateľné. Okresný súd rozhodol tak, že jej návrh v celom rozsahu zamietol. Po podaní jej odvolania krajský súd rozsudok okresného súdu potvrdil a v časti trov prvostupňového konania rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

3. Po podrobnom opísaní skutkového a právneho stavu, ktorý predchádzal podanej žalobe, sťažovateľka v nosných dôvodoch sťažnosti:

- nesúhlasí s právnym názorom okresného súdu a krajského súdu a predkladá vlastnú interpretáciu na vec sa vzťahujúcej právnej úpravy [§ 155 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“)],

- poukazuje na to, že okresný súd a krajský súd jej nedali primeranú odpoveď na ňou nastolené otázky relevantného významu, nezaoberali sa ani jediným právnym argumentom predneseným sťažovateľkou v súdnom konaní a obmedzili sa výlučne len na „konštatovanie o pretrvávajúcej existencii záložného práva záložného veriteľa“ (s. 7 sťažnosti), resp. „odporcu“ (s. 10 sťažnosti), hoci sťažovateľka stále tvrdila, že predmetné ustanovenie zákona o konkurze sa „vzťahuje výlučne na veriteľov prihlásených pohľadávok a prihlásených zabezpečovacích práv“. Uvádza tiež, že jeho aplikáciou „na konanie neprihláseného záložného veriteľa dochádza k výraznému zásahu do Ústavou... garantovaného vlastníckeho práva záložcu...“ a toto konštatovanie súčasne „je spôsobilé zvýhodniť záložného veriteľa oproti iným veriteľom zabezpečeným tým istým zálohom...“.

4. Podľa sťažovateľky rozsudok krajského súdu „nesplňa základné kvalitatívne požiadavky na odôvodnenie súdneho rozhodnutia“, ďalej je toho názoru, že krajský súd mal konanie prerušiť z dôvodu protiústavnosti ustanovenia § 155 ods. 4 zákona o konkurze (výklad, akým toto ustanovenie interpretovali okresný súd a krajský súd, považuje sťažovateľka tiež za prejav „vysoko formalistického prístupu... arbitrárny... a neposkytujúci spravodlivú súdnu ochranu účastníkom príslušného právom upraveného konania... výkonu záložného práva ako zabezpečovacieho prostriedku“) a podať ústavnému súdu návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov. Taktiež vyjadruje nesúhlas s uvádzanou judikatúrou všeobecných súdov, o ktorú sa opiera okresný súd vo svojom rozhodnutí. Z uvedených dôvodov považuje napadnuté rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu za neodôvodnené, porušujúce jej základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (toto základné právo v petite sťažnosti však už nenamieta, pozn.), základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a právo na ochranu jej majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

5. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vydal takéto rozhodnutie:

„Ústavný súd... určuje, že rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom zo dňa 11. 2. 2015, sp. zn. 5C 93/14 a následne rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 26. 5. 2016, sp. zn. 12Co/240/2015, boli porušené základné ľudské práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy..., podľa článku 1 Protokolu č. 1 k Európskemu

dohovoru o ľudských právach a článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd... rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom zo dňa 11. 2. 2015, sp. zn. 5C 93/14, v celom rozsahu zrušuje a rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 26. 5. 2016, sp. zn. 12Co/240/2015, v celom rozsahu zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Žiar nad Hronom na nové konanie. Krajský súd Banská Bystrica je zároveň povinný zaplatiť advokátovi sťažovateľa náhradu trov konania...“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle

konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej a tiež to, keď v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú. Ak teda ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

9. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 C 93/2014 z 11. februára 2015

10. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných

súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovatelia sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môžu domôcť využitím im dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

11. Sťažovateľka bola oprávnená podať proti napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie (čo aj využila v marci 2015), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd ako odvolací súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľky v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom krajského súdu sp. zn. 12 Co 240/2015 z 26. mája 2016

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

13. Ústavný súd poznamenáva, že v obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľnom práve na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností a ich prípadné porušenie je potrebné posudzovať spoločne.

14. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

15. Článok 6 ods. 1 dohovoru zaručuje každému právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prejednanie veci (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. 2. 1975, séria A, č. 18, s. 18, bod 36). Právo na spravodlivé prejednanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08).

16. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04), teda v tomto prípade súdy nemuseli dať odpoveď na všetky právne otázky a právne východiská okresného súdu (s ktorými sa stotožnil aj krajský súd), v okolnostiach posudzovanej veci nepochybne reagovali na základ právneho sporu nastoleného sťažovateľkou.

17. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (Georgidias c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzko z 19. 2. 1998).

18. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

19. K napadnutému rozsudku krajského súdu (pozri najmä s. 5) – s prihliadnutím na obsah rozhodnutia súdu prvého stupňa na s. 3 až s. 5 [vo svojej ustálenej judikatúre totiž ústavný súd zdôrazňuje, že prvostupňové a odvolacie konanie tvoria z hľadiska predmetu konania jeden celok, a preto odôvodnenie rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. III. ÚS 264/08, IV. ÚS 66/2011)], s ktorým sa v celom rozsahu stotožnil krajský súd v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ústavný súd konštatuje, že na rozdiel od názoru sťažovateľky je podľa ústavného súdu výklad ustanovenia § 155 ods. 4 zákona o konkurze v spojení s inými citovanými ustanoveniami tohto zákona a § 151md ods. 1 Občianskeho zákonníka podaný zo strany namietaných všeobecných súdov „*de lege lata*“ ústavne udržateľný (explicitne na zdôraznenie názoru okresného súdu poukázal krajský súd na s. 6 odôvodnenia aj na nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 604/2013 zo 7. marca 2014 a uviedol ďalšie svoje úvahy k neexistencii zániku záložného práva zriadeného k nehnuteľnostiam vo vlastníctve sťažovateľky), čo v okolnostiach danej veci samo osebe nemôže zakladať jeho arbitrárnosť alebo svojvoľnosť. V tejto súvislosti sa ústavný súd nestotožňuje ani s argumentáciou sťažovateľky, že okresný súd nesprávne odkázal na rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 16 Co 1018/2014 (zo 17. septembra 2014, pozn.), pretože toto rozhodnutie sa síce týkalo nariadenia predbežného opatrenia, ale na druhej strane sa dotýkalo aj samotnej sťažovateľky a predchádzalo, resp. súviselo aj s rozhodnutím vo veci samej (sťažovateľka v sťažnosti navyše uvádza, že nie je jej známa iná judikatúra všeobecných súdov, ktorá by posudzovala obdobné skutkové a právne otázky, ktoré boli riešené okresným súdom a krajským súdom, ako tomu bolo v jej veci, pozn.).

20. Ústavnému súdu neprislúcha v tomto type konania pred ústavným súdom formulovať východiská, ako by mal právny poriadok „*de lege ferenda*“ upravovať (aj) nastolený právny problém, ale iba posúdiť, či všeobecnými súdmi formulované právne závery nie sú svojvoľné či zjavne neodôvodnené, čo zistené však nebolo (bod 19). Takisto námietky sťažovateľky, že krajský súd mal konanie prerušiť z dôvodu protiústavnosti ustanovenia § 155 ods. 4 zákona o konkurze (pozri bod 4) a podať ústavnému súdu návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov, nie je ústavný súd oprávnený riešiť

v konaní o jej individuálnej sťažnosti, pretože ústavný súd vychádza z prezumpcie ústavnosti všetkých ustanovení zákona o konkurze.

21. V nie neposlednom rade ústavný súd dodáva – rešpektujúc triviálnu spravodlivosť, že zohľadnil aj skutočnosť, čo je z hľadiska jadra sporu v hre (záväzok sťažovateľky).

22. Ústavný súd na základe uvedeného (body 19 až 21) zastáva názor, že nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov všeobecného súdu. V tejto súvislosti zdôrazňuje, že jeho úlohou pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je posudzovanie právnej perfektnosti namietaného rozhodnutia všeobecného súdu z hľadiska formálnych požiadaviek vyplývajúcich zo zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov a z týchto aspektov jeho „vylepšovanie“ (IV. ÚS 325/08). Ústavný súd nie je ani opravným súdom právnych názorov všeobecných súdov. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle judikatúry ústavného súdu by mohol nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný, čo sa však v prípade sťažovateľky nepotvrdilo.

23. Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a obsahom základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľka domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu

24. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

25. V súvislosti s namietaným porušením označeného práva ústavný súd pripomína svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07, I. ÚS 150/09), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ústavy (čl. 1 dodatkového protokolu), ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení týchto základných práv by bolo možné uvažovať v zásade len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením, čo sa však v danej veci nepotvrdilo.

26. V okolnostiach daného prípadu podľa názoru ústavného súdu teda neboli naplnené podmienky na vyslovenie porušenia práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu (porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v petite ani sťažovateľka nenamietala, pozn.). Tvrdenia sťažovateľky teda sledujú len dosiahnutie zmeny súdneho konania, ktoré skončilo výsledkom, s ktorým sa nevie stotožniť, čo však nemožno spájať s porušením označeného práva, ktoré samo osebe nemôže nastať rozhodnutím štátneho orgánu, ktorým tento orgán uplatní svoju právomoc (III. ÚS 342/2011).

27. Za daných okolností preto ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel tiež k záveru o jej zjavnej neopodstatnenosti aj v tejto časti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

28. Vzhľadom na uvedené rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. marca 2017